

mero, ja que ha interpretat fidelment l'estat d'ànim de tots els a quins la Providència ha designat pera fer de jutges populars en la causa que podem dirne de defensa de la honra de nostra Barcelona, qual honra a prova de bomba fins ha sigut posada en interdicte, (¡quanta infamia!) per certa mena de premsa il·lustrada de fora de Catalunya y de fora d'Espanya.

»Farém justicia.

»JOSEPH BARBANY.»

Barcelona, Mars 28, 1908.

«AMAMOS Á CATALUÑA»

Els polítics d'allà dalt
als provincianos d'aquí
la vritat és que 'ns fan mal...
¡Pro 'ns estiman, aixó sí!

Pagan ells y protegeixen
al que més pot fernos dany;
la equitat no la coneixen...
sa justicia és un engany;
disfressat de patriota,
cada un d'ells és un butxí
que 'ns rosega y ens assota...
¡Pro 'ns estiman, aixó sí!

Ens insultan á diari
ab insults de molta sal:
és el nostre pa orainari
l'amenassa més brutal;
els seus dits, de la butxaca
no 'ns trayem ni per dormí;
per rahó tenen l'estaca...
¡Pro 'ns estiman, aixó sí!

Ens devoran com golafres,
ens imposan els cacichs,
ens ofegan ab lleys cafres
que ni en pobles enemichs;
ens ofenen, ens motejan,
els complau nostre sufrí,
ens calumnián, ens saquejan...
¡Pro 'ns estiman, aixó sí!

¡Oh! prou tots ne tenim proba
d'un amor tan viu y gran!
un amor com no se 'n troba,
un amor espatarrant,
un amor que res el tomba,
un amor sans fre ni ti...
¡Amor á proba de bomba!
¿Oy que se sí?

PAU NYAP.

ELS AVERGONYITS D'UNA GLORIA

La vehina República está donant un espectacle que no és gens ni mica honros per 'ls seus autors.

Temps enrera, las duas cambras francesas varen votar la traslació de las cendras del gran Emili Zola al Panteó Nacional francés, aquell panteó en quina porta s'hi llegeix:

«Als grans homes,
la Patria agrahida.»

Y l'acort va pendres á totas duas Cambras sense oposició de ningú, com era natural y de justicia tractantse del que fou tal vegada 'l més gran dels escriptors del segle XIX, y, á més, un ciutadá model en totas ocasions y un republicá exemplar.

Ara, de poch, s'ha demanat á la Cambra un crédito de 35,000 franchs pera fer ab el decoro y la solemnitat deguda la cerimonia de la traslació.

Mes, ab aquesta ocasió, el partit nacionalista francés, prototipo del chauvinisme y de l'odi intransigent, ha tornat á donar probas de sa gran mesquinesa d'esperit per centéssima volta.

Un académich reaccionari, Mr. Maurice Barrès, en plena cambra, ha volgut enllotar ab las sevas violentas diatribas la memoria literaria y cívica del gran autor de *L'Assommoir* y de *Nana*.

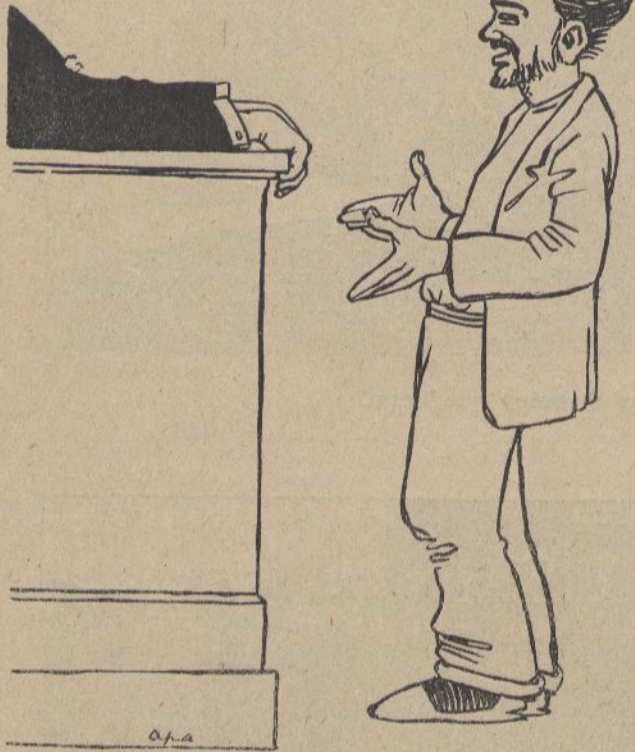
Y tot s'ha ressucitat, comensant per lo que més havia apassionat els ànims: *l'affaire Dreyfus*. Y, al remoure aixó, Mr. Barrès arribá á dir que á Zola, al escriure 'l seu celeberrim *J'accuse*, no 'l mogué altra cosa que la presumpció de cridar l'atenció d'una manera aparatosa.

Segons ell, Zola era un despreocupat:
— *Je vois une voiture?... J'y monte.*
(¿Veig passar un vehícol?... Hi pujo.)

Y acabá dihent:

— De la glorificació d'en Zola se 'n de-

LO QUE DIRÁ EN RULL

— ¿No hi há industrials que construixen bombas pera treure aigua? Donchs jo, en tot cas, las construía pera treure diners. Ara bé: ¿soch culpable ó soch industrial?

(Dib. d'APA.)

duheix aquesta lliçó: *Assoleix l'èxit per qualsevol medi, pel diner y per l'escándol, si cal: després ja trehabilitarás ab la política.*

Y afegí, com qui llansa un anatema fulminant:

— ¡Si las tropas, si l'exèrcit pren part en l'homenatge á Zola, aixó serà una vergonyal!

Per sort, Mr. Jaurès, el leader socialista, va posar las cosas en son lloch y picá degudament las crestas á l'académich nacionalista.

El crédito fou votat per 356 vots contra

164. L'intolerancia dels nacionalistas fou abatuda una vegada més.

Peró no s'ha donat encara per vensuda y apela á totas las armas y procediments.

El Consell de Ministres ha senyalat pera 'l 14 de Juny vinent la cerimonia de la traslació al Panteó Nacional de las despulas del gran mestre francés.

Peró desseguida ha comensat la guerra sorda y despietada dels intolerants.

El Marqués de Montebello, net del mariscal Lannes, enterrat també en el Panteó, ha demanat *in continentí* autorisació pera retirarne las despulas del seu

UNA OPINIÓ

— Potser si de lo que li davan els governadors se 'n descomptava lo que s'havia de gastar en bombas, encara hi seria tornador...

antepassat, «á fi de que no fossin *avergonyidas* ab la proximitat de las d'en Zola».

El Ministre de Justicia ha informat á Mr. Clémenceau dihent que, havent sigut una llei la que va disposar l'enterrament del mariscal Lannes al Panteó, sols una llei podia fer que s'accedís á la petició del rancuniós Marqués de Montebello.

Monsieur Clémenceau, en conseqüencia, ha denegat la instancia.

Verdaderament, com digué Mr. Jaurès á la Cambra francesa, el destí d'en Zola (destí envejable ara y sempre), fou que l'honor degut li fos regatejat tot hora: en vida y en mort.

«¡Aixís se perllonga y complementa la bella uniformitat de la seva vida de lluita!»

Gracias sian donadas als que, avergonyits d'una gloria, al enllotarse á sí mateixos volguentla enllotar, no fan més que ferli l'ombra neccessaria pera que 'l seu esplendor sia vist de tothom.

Els són la nit, las tenebras... Y, sense la nit y las tenebras, ¿qué fora 'l sol?

GARIBALDI.

A L'AMO TONI

¡Oh Maura insigne que tan alt te trobas per la baixada que ha tingut Espanya! Para l'orella, que humilment vull dirte quatre paraulas.

Tu ets la montanya fértil y frondosa ab una alsarís sens rival per ara: perxó en tas faldas hi pasturan sempre bestias molt raras.

Jo sense enveja també á una altra pujo, pobla montanya que pel poble guardas: sols escardots y pedruscalls s'hi troban, pro d'honra, massa.

Y desde dalt ab serenó 't contemplo, com se contemplan las montanyas altas: malgrat la meva humilitat pregunto:

¿Cóm estem, Maura?

¿Com las promesas d'aquells jorns augustes? ¿las esperansas de reyalis jornadas?

¿Qué s'han fet, Maura, las paraulas tevas? ¿Tot fullaraca?

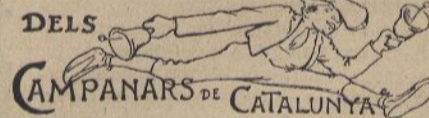
Tot fullaraca en quatre-cents articles que á marxas dobles anirán votantse per dá á ma terra un xich d'autonomia mansa, molt mansa.

Y á aquell que intentí disputarte 'l mando, que un dret de ciutadá té avuy encara, que un llamp l'abrusí, y que aquell dret invagi á fer malvas, signe

No han de faltarte mestres de gran mérit que t'encoratjin á seguir tal farsa; mes ¡ay del dia que ho conegui el poble y esclati en rabia!

Un misto y vent arborará l'estepa pera abrandarne tota la montanya, y pins y ovelas y mastins innobles, tot serà brasa.

L'AVI RIERA.

Molins de Rey, 2 de Mars.

El nostre estimat secretari municipal-lerrouxista, está d'enhonabona. A més de ser l'àrbitre de la corporació municipal, ha fet una regular ganqueta, consistent en un augment del seu sou, que puja á 500 pessetas anyals sobre las 2,500 de que ja disfrutava, á més de l'aigua, llum y casa franca. ¡No hi há com treballarse bé las cosas per sí mateix!

¡Senyor Fábregas, que sia l'enhonabona!

Ara un altre assumpto:

En l'actualitat s'están construhint ninxos en el nostre cementiri, y els constructors de la localitat s'navian repartit la feina fentla á tandas de deu ninxos cadahú. Mes, de poch, han hagut de plegar per falta de feina y están tots plegats de brassos. No obstant, hi há qui (t) y no ser veht de la població no ha acabat encara la feyna, y continúa treballant en una secció de 45 ninxos que li ha sigut adjudicada. Veta quí lo que passa á Molins de Rey, y quinas son las cosas que hi há per comentar.

Cornudella, 27 de Mars.

Pera que vegin el cuidado que 's té ab l'escola de noys, bastará un detall. Al ser visitada per la Junta, se trobá que no hi havia tinta en cap tinter, y feya tres mesos que estavan sechs. Fou necessari anarne á buscar á la secretaría, pera que 'ls noys poguessin escriure al dictat. Hi há alguna cosa més negra que la tinta, y és la vergonya de que passin aquestas cosas en una població civilisada.